

ONTWAKEN

Voor Julia

Kelley Armstrong

Ontwaken

Vertaald door Sandra van de Ven

full moon

www.moonuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *The Awakening*

Tekst © 2008 Kelley Armstrong

Oorspronkelijk uitgegeven bij HarperCollins

Published bij arrangement with The Marsh Agency

Nederlandse vertaling © 2010 Sandra van de Ven en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Carrie Schechter

Omslagontwerp Wil Immink Design

Verzorging e-book ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1523 4

NUR 285/334

Moon is een imprint van Dutch Media uitgevers bv

Deze elektronische uitgave is gebaseerd op de eerste druk, 2008

1

Toen de deur van mijn cel openklikte, was het eerste wat door mijn benevelde brein schoot dat Liz van gedachten was veranderd en was teruggekomen. Maar geesten maken geen deuren open. Wel vragen ze af en toe mij er een open te maken, zodat ik de zombies van bovennatuurlijken die zijn vermoord door een krankzinnige geleerde kan oproepen en ondervragen, maar voor henzelf is het nooit nodig.

Ik ging rechtop in bed zitten en wreef in mijn slaperige ogen, knipperend met mijn wimpers om de hardnekkige mist van het kalmeringsmiddel te verjagen. Even bleef de deur op een kier openstaan. Ik glipte mijn bed uit en liep er op mijn tenen over het dikke tapijt van mijn nophotelkamer naartoe, in de hoop dat degene die hem had geopend was weggeroepen en dat ik zou kunnen ontsnappen voordat die lui begonnen met de experimenten waarvoor ze me hiernaartoe hadden...

‘Hallo, Chloe.’ Dokter Davidoff zette zijn stralendste oudemannenglimlach op toen hij de deur wijd openduwde. Zo oud was hij helemaal niet – vijftig misschien – maar in een film zou ik hem de rol geven van de seniele, verstrooide geleerde. Die glimlach was je reinste komedie, en ik wist zeker dat hij erop had ge oefend tot hij hem tot in de puntjes beheerste.

De vrouw die achter hem aan kwam had chic blond haar en droeg een modieus mantelpakje. Haar zou ik de rol geven van de moeder van het gemeenste meisje uit de klas. Al speelde ik dan wel een beetje vals, want dat was ze ook echt: de moeder van Victoria – Tori – Enright, de enige huisgenoot die we niet bij onze plannen hadden

betrokken toen we uit Lyle House wegliepen – en met goede reden, want zij was nu juist een van de oorzaken dat ik daar weg moest.

Tori's moeder had een plastic tas van Macy's bij zich, alsof ze net had gewinkeld en nu even langswipte om voor de lunch nog snel een paar afschuwelijke experimenten uit te voeren.

'Ik weet dat je veel vragen hebt, Chloe,' zei dokter Davidoff, terwijl ik op de rand van het bed ging zitten. 'En die willen we graag voor je beantwoorden. Maar eerst moet je ons een beetje helpen.'

'Simon en Derek,' zei mevrouw Enright. 'Waar zijn ze?'

Ik keek van haar naar dokter Davidoff, die bemoedigend glimlachte en knikte, alsof hij er geen moment aan twijfelde dat ik mijn vrienden zou verraden.

Ik was nooit een opstandig meisje geweest. Ik was nooit van huis weggelopen. Had nooit stampvoetend gegild dat het leven niet eerlijk was en dat ik wou dat ik nooit was geboren. Telkens wanneer mijn vader tegen me zei dat we weer gingen verhuizen en dat ik naar een andere school moest, had ik een zeurderig 'Maar ik heb nét nieuwe vriendinnen!' ingeslikt, geknikt en gezegd dat ik het begreep.

Aanvaard je lot. Tel je zegeningen. Wees een grote meid.

Als ik nu terugkeek op een leven waarin ik alleen maar braaf had gedaan wat me werd opgedragen, besepte ik dat ik met open ogen in de val was gelopen. Wanneer volwassenen me een aai over mijn bol gaven en zeiden dat ik al zo'n grote meid was, bedoelden ze eigenlijk dat ze blij waren dat ik nog niet volwassen genoeg was om vragen te stellen en tegen te stribbelen.

Toen ik naar dokter Davidoff en mevrouw Enright keek, en dacht aan wat ze me hadden aangedaan – tegen me liegen, me opsluiten – wilde ik wél stampvoeten. En gillen. Maar dat plezier gunde ik hun niet.

Met grote ogen keek ik mevrouw Enright aan. 'Hebt u ze dan nog niet gevonden?'

Ik denk dat ze me een klap zou hebben gegeven als dokter Davidoff zijn hand niet had opgestoken.

‘Nee, Chloe, we hebben de jongens nog niet gevonden,’ zei hij. ‘En we maken ons grote zorgen om Simons veiligheid.’

‘Omdat u denkt dat Derek hem misschien iets zal aandoen?’

‘Niet met opzet, natuurlijk. Ik weet dat Derek veel genegenheid voor Simon koestert.’

Genegenheid? Wat een vreemde woordkeus. Derek en Simon waren pleegbroers en hadden een hechtere band dan de meeste biologische broers die ik kende. Natuurlijk was Derek een weerwolf, maar juist de wolf in hem zou hem er te allen tijde van weerhouden Simon iets aan te doen. Hij zou hem juist koste wat het kost beschermen; ik had het van dichtbij meegemaakt.

Mijn scepsis moet van mijn gezicht af te lezen zijn geweest, want dokter Davidoff schudde zijn hoofd alsof hij diep teleurgesteld in me was. ‘Goed dan, Chloe. Als je geen bezorgdheid kunt opbrengen voor Simons veiligheid, dan misschien wel voor zijn gezondheid.’

‘H-hoezo, z-zijn g-g...’ Mijn gestotter was op z’n ergst wanneer ik nerveus was, en ik mocht niet laten merken dat ze een gevoelige snaar hadden geraakt. Dus probeerde ik het nog een keer, langzamer. ‘Hoezo, zijn gezondheid?’

‘Zijn aandoening.’

Kennelijk was ik niet de enige die te veel films keek. Nu gingen ze me vast vertellen dat Simon een of andere zeldzame ziekte had, en dat hij spontaan in vlammen zou opgaan als hij niet binnen twaalf uur zijn medicijnen kreeg.

‘Welke aandoening?’

‘Hij heeft diabetes,’ zei dokter Davidoff. ‘Zijn bloedsuiker moet in de gaten worden gehouden en worden gereguleerd.’

‘Met zo’n bloedtestgeval?’ vroeg ik langzaam, terwijl ik terugdacht. Voor een maaltijd ging Simon altijd even naar de badkamer. Ik had al die tijd gedacht dat hij zich gewoon wilde opfrissen. Eén keer was ik bijna tegen hem op gebotst op het moment dat hij naar buiten kwam, en toen stopte hij net een zwart doosje in zijn zak.

‘Precies,’ zei dokter Davidoff. ‘Met de juiste zorg is diabetes ge-

makkelijk onder controle te houden. Jij wist het niet omdat dat niet nodig was. Simon leidt een normaal leven.'

'Bijna, tenminste,' zei Tori's moeder.

Ze stak haar hand in de tas van Macy's en haalde er een rugzak uit. Hij zag eruit als die van Simon, maar daar trapte ik niet in; waarschijnlijk hadden ze gewoon precies zo'n zelfde gekocht. En ja, ze haalde er een sweater met capuchon uit die ik Simon weleens had zien dragen, maar hij had een hele kast met kleren achtergelaten in Lyle House. Het was natuurlijk een makkie om daar iets uit te kiezen.

Vervolgens kwamen er een tekenblok en een etui met kleurpotloden uit. Simons kamer hing vol met zelfgetekende strips. Dus het was ook een makkie om...

Mevrouw Enright bladerde het schetsblok door terwijl ze het voor me omhooghield. De strips waar Simon nog aan werkte. Die zou hij nooit zomaar hebben achtergelaten.

Ten slotte legde ze een zaklantaarn op de tafel. De zaklantaarn uit Lyle House; ik had zelf gezien dat hij hem in de tas had gestopt.

'Simon gleed weg toen hij over het hek wilde klimmen,' zei ze. 'Hij had zijn rugzak over één schouder. Die viel op de grond. Onze mensen zaten hem op de hielen, dus hij moest hem achterlaten. En hier zit iets in wat Simon veel harder nodig heeft dan kleren en tekenspullen.'

Ze maakte een marineblauw nylon tasje open. Daarin zaten twee op pennen lijkende injectieflacons, één met een troebele vloeistof en één met een heldere. 'De insuline die Simon nodig heeft, omdat zijn lichaam die zelf niet produceert. Hij moet zichzelf drie keer per dag injecteren.'

'Wat gebeurt er als hij dat niet doet?'

Dokter Davidoff nam het over. 'We gaan je niet de stuipen op het lijf jagen door te zeggen dat Simon doodgaat als hij één dosis overslaat. Die van vanochtend heeft hij gemist, en hij zal zich waarschijnlijk niet zo lekker voelen, maar dat is het enige. Vanaf morgen, daarentegen, zal hij telkens moeten overgeven. En over een dag of drie

zal hij wegzakken in een coma diabeticum.' Hij pakte het tasje uit de handen van Tori's moeder en legde het vlak voor me neer. 'We moeten ervoor zorgen dat Simon dit terugkrijgt. Maar dan moet je ons wel vertellen waar hij is.'

Ik zei dat ik mijn best zou doen.

2

In een goed drama neemt de hoofdfiguur nooit de kortste weg naar de beloning. Ze gaat op pad, stuit op een obstakel, neemt een omweg om het te ontwijken, stuit weer op een obstakel, neemt een langere omweg, nog een obstakel, nog een omweg... Pas wanneer ze genoeg karakter heeft ontwikkeld om de beloning te verdienen, zal ze uiteindelijk in haar opzet slagen.

Mijn verhaal paste nu al in dat beproefde patroon. Toepasselijk, eigenlijk, voor een filmstudent. Voormalig filmstudent, moet ik zeggen. Chloe Saunders, een meisje van vijftien dat ervan droomt de nieuwe Steven Spielberg te worden, ziet haar droom over het schrijven en regisseren van Hollywood-kaskrakers in rook opgaan op de dag dat ze begint te menstrueren, en raakt verzeild in het soort leven waarvan ze zich tot op dat moment niet kon voorstellen dat het zich ook buiten het witte doek kon afspelen.

Op die dag begon ik geesten te zien. Nadat ik op school was doorgedraaid werd ik door mannen met witte jassen afgevoerd naar een opvanghuis voor tieners met psychische problemen. Het probleem was alleen dat ik écht geesten zag. En ik was niet de enige in Lyle House met bovennatuurlijke krachten.

Simon kon toveren. Rae kon mensen met haar blote handen branden. Derek had bovenmenselijke kracht en zintuigen, en zou binnenkort hoogstwaarschijnlijk in een wolf kunnen veranderen. Tori... Tja, wat Tori was wist ik niet; misschien gewoon een gestoord kind dat in Lyle House was opgenomen omdat haar moeder in het bestuur zat.

Simon, Derek, Rae en ik beseften dat het geen toeval kon zijn dat we in hetzelfde opvanghuis zaten, dus liepen we weg. Rae en ik

raakten de jongens kwijt, en nadat we naar mijn tante Lauren waren gevlucht – degene die ik het meest vertrouwd van de hele wereld – was ik hier terechtgekomen, in een soort laboratorium dat werd gerund door dezelfde mensen als Lyle House.

En nu verwachtten ze van me dat ik hen zou helpen Simon en Derek te pakken te krijgen?

Hoog tijd om zelf een paar obstakels op te werpen. Dus vertelde ik dokter Davidoff waar hij Simon en Derek kon vinden – geheel in lijn met de conventies van een goed verhaal.

Stap één: beschrijf het doel. ‘Rae en ik moesten ons verstoppen terwijl de jongens achterbleven om jullie met Simons magie af te leiden,’ zei ik. ‘Rae rende alvast vooruit, dus zij heeft het niet gehoord, maar op het laatste moment trok Simon me naar zich toe en zei dat we elkaar op het trefpunt terug zouden zien als we elkaar kwijtraakten.’

Stap twee: introduceer het obstakel. ‘Maar waar dat trefpunt is? Dat is het probleem. Dat weet ik niet. We hebben het er wel over gehad dat we er een moesten aanwijzen, maar het was die dag een gekkenhuis. We hadden nog maar net afgesproken om weg te lopen, toen Derek besloot dat het diezelfde avond nog moest gebeuren. Ik denk dat de jongens een trefpunt hadden afgesproken, maar er niet bij hebben stilgestaan dat ze mij er nooit over hebben verteld.’

Stap drie: stippel de omweg uit. ‘Maar ik heb wel een paar ideeën, locaties waar we het over hebben gehad. Een ervan moet het trefpunt zijn. Ik kan jullie helpen het te vinden. Ze zijn vast naar mij op zoek, dus waarschijnlijk houden ze zich schuil tot ze me zien.’

In plaats van zelf uit dit gebouw te ontsnappen, zou ik ervoor zorgen dat ze me meenamen om als lokaas te dienen. Ik zou een lijst maken met locaties waarover ik het nooit met Simon of Derek had gehad, zodat ik niet het risico liep dat ze zouden worden gesnapt. Een briljant plan.

‘Dat zullen we in gedachten houden, Chloe. Maar vertel ons voorlopig maar gewoon om welke locaties het gaat. We hebben zo onze methodes om de jongens te vinden als we er eenmaal zijn.’

Obstakels. Een essentieel onderdeel van een goed verhaal. Maar in het echte leven? Dan heb je er niks aan.

Zodra dokter Davidoff en Tori's moeder mijn lijst met verzonden trefpunten hadden, gingen ze weg zonder me er iets voor terug te geven: geen antwoorden, geen aanwijzingen over waarom ik hier was en wat er met me zou gebeuren.

Ik ging in kleermakerszit op mijn bed zitten en staarde naar de ketting in mijn handen, alsof het een kristallen bol was die me alle antwoorden kon geven die ik zocht. Mijn moeder had hem aan me gegeven toen ik als klein meisje 'boemannen' zag – geesten, wist ik nu. Ze zei dat de ketting ze zou tegenhouden, en dat was ook zo. Ik was er altijd van uitgegaan dat het iets psychologisch was. Zoals mijn vader zei: ik geloofde erin, dus werkte het. Nu was ik daar niet meer zo zeker van.

Wist mijn moeder toen al dat ik een necromancer was? Dat moest haast wel, als het talent in haar familie voorkwam. Moest de ketting spoken afschrikken? Zo ja, dan was de kracht ervan danig verslapt. Hij zag er zelfs slap uit; ik zou zweren dat de felrode steen een paarse tint had gekregen. Eén ding kon hij in elk geval niet: mijn vragen beantwoorden. Daar moest ik zelf voor zorgen.

Ik deed de ketting weer om. Wat dokter Davidoff en de anderen ook van me wilden, het kon nooit veel goeds zijn. Je sluit een meisje niet op als je haar wilt helpen.

Hoe dan ook was ik niet van plan hun te vertellen waar ze Simon konden vinden. Als hij insuline nodig had, zorgde Derek er wel voor dat hij die kreeg, al moest hij ervoor inbreken bij een apotheek.

Ik moest me erop concentreren om te ontsnappen, samen met Rae. Maar dit was iets anders dan Lyle House, waar alleen een alarmsysteem tussen ons en de vrijheid in stond. Deze kamer mocht er dan uitzien alsof hij in een chic hotel thuishoorde – een tweepersoonsbed, vloerbedekking, een leunstoel, een bureau en een eigen badkamer – er waren geen ramen en aan de binnenkant van de deur zat geen klink.

Ik had gehoopt dat Liz me zou helpen ontsnappen. In Lyle House was ze mijn kamergenote geweest, maar ze was er niet levend vandaan gekomen, dus toen ik hier pas was had ik haar geest opgeroepen in de hoop dat ze me zou kunnen helpen een uitweg te vinden. Het probleem? Liz beseftte niet dat ze dood was. Zo voorzichtig als ik maar kon had ik het haar verteld. Ze flipte volkomen, beschuldigde me ervan dat ik loog en verdween.

Misschien had ze inmiddels genoeg tijd gehad om tot bedaren te komen. Ik betwijfelde het, maar ik kon niet langer wachten. Ik moest proberen haar opnieuw op te roepen.

3

Ik bereidde me voor op een seance. Qua decor was de kamer zo suf dat ik hem nooit in een film zou gebruiken. Geen spetterende kaarsen die griezelige schaduwen op de muren wierpen, geen beschimmelde schedels die een rituele kring vormden, geen kelken gevuld met iets waarvan het publiek zou aannemen dat het rode wijn was, maar stiekem zou hopen dat het bloed was.

Gebruikten ervaren necromancers wel kaarsen en wierook en dat soort dingen? Afgaand op het weinige dat ik over de wereld van het bovennatuurlijke te weten was gekomen, is een deel van wat we in films te zien krijgen echt waar. Misschien waren necromancers, heksen en weerwolven in het verre verleden heel gewoon en zijn de verhalen die wij kennen, zij het heel losjes, gebaseerd op oude waarheden.

Mijn methode – als je het een methode kon noemen, want ik had hem pas twee keer gebruikt – was proefondervindelijk ontwikkeld met behulp van een paar tips van Derek, die hij slechts met tegenzin had verschaft. Hij was pas zestien, maar volgde al vakken op universitair niveau, en daarom vond hij het erg belangrijk om zeker te zijn van zijn feiten. Als hij twijfelde hield hij liever zijn mond. Maar toen ik aandrong vertelde hij me dat hij weleens had gehoord dat necromancers geesten opriepen door bij het graf te gaan staan of een persoonlijke bezitting te gebruiken, zoals de sweater van Liz, en daarom zat ik nu in kleermakerszit op de grond met die sweater in mijn handen.

Ik riep een beeld op van Liz en stelde me voor dat ik haar uit de geestenwereld trok. Aanvankelijk deed ik niet erg mijn best. De laat-

ste keer dat ik met al mijn kracht had geprobeerd een geest op te roepen, had ik er twee linea recta teruggestuurd naar hun begraven lichaam. Deze keer was ik niet bij een graf in de buurt, maar dat betekende niet dat hier nergens lijken lagen. Dus hield ik het wattage aanvankelijk laag en voerde ik het langzaam op, met toenemende concentratie, totdat...

‘Wat... Hé, wie ben jij?’

Mijn ogen vlogen open. Daar stond een jongen met donker haar van ongeveer mijn leeftijd, met de bouw, het uiterlijk en de arrogant geheven kin van een populaire quarterback. Dat ik uitgerekend in dit gebouw de geest van een andere tiener had gevonden kon geen toeval zijn. Er kwam een naam bij me op, die van een inwoner van Lyle House die voordat ik arriveerde zogenaamd was overgeplaatst naar een psychiatrisch ziekenhuis, net als Liz.

‘Brady?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Ja, maar ik ken jou niet. En deze kamer ook niet.’

Wrijvend in zijn nek draaide hij om zijn as om de kamer te bekijken. Ik slikte mijn woorden in toen ik wilde vragen of het wel goed met hem ging. Natuurlijk ging het niet goed met hem. Hij was dood. Net als Liz. Ik slikte.

‘Wat is er met je gebeurd?’ vroeg ik zachtjes.

Hij maakte een sprongetje, alsof hij schrok van mijn stem.

‘Is hier nog iemand?’ vroeg ik, hopen dat hij Liz’ aanwezigheid voelde aan de andere kant van de grens, waar ik haar niet kon waarnemen.

‘Ik dacht dat ik iets hoorde...’ Met gefronste wenkbrauwen nam hij me op. ‘Heb jij me hiernaartoe gebracht?’

‘Ik... Dat was niet mijn bedoeling. Maar... nu je hier toch bent, kun je me misschien vertellen...’

‘Nee. Ik kan je niets vertellen.’ Hij rechte zijn schouders. ‘Waar je het ook over wilt hebben, ik heb geen belangstelling.’

Hij wendde zijn blik af, alsof hij zo wilde bewijzen dat hij echt geen belangstelling had. Toen hij begon te vervagen, wilde ik hem eigenlijk laten gaan. In vrede laten rusten. Maar toen moest ik aan

Rae, Simon en Derek denken. Als ik niet snel antwoorden kreeg op mijn vragen, zouden we binnenkort misschien allemaal bij Brady in het hiernamaals terecht komen.

‘Ik heet Chloe,’ zei ik snel. ‘Ik ben een vriendin van Rae. Uit Lyle House. Ik zat daar samen met haar nadat jij...’

Hij vervaagde nog meer.

‘Wacht!’ zei ik. ‘Ik k-kan het bewijzen. Toen je in Lyle House zat... zocht je ruzie met Derek en gaf Simon je een zet. Alleen raakte hij je niet aan. Hij deed het met magie.’

‘Magie?’

‘Het was een spreuk om mensen mee weg te duwen. Simon is tovenaar. Alle jongeren in Lyle House...’

‘Ik wist het. Ik wist het wel.’ Hij vloekte binnensmonds en kwam weer tevoorschijn. ‘Al die tijd probeerden ze hun diagnose aan me op te dringen, en ik zei nog tegen ze dat ze de pot op konden, maar ik kon niets bewijzen.’

‘Je hebt de verpleging verteld wat Simon had gedaan, of niet?’

‘Verpleging?’ Hij snoof minachtend. ‘Veredelde bewakers. Ik wilde de echte baas spreken: Davidoff. Toen namen ze me mee naar een ander gebouw, dat eruitzag als een loods.’

Ik beschreef wat ik had gezien van het gebouw waar ik nu was, toen we waren aangekomen.

‘Ja, dat is het. Ze namen me mee naar binnen en...’ Hij trok een nadenkend gezicht. ‘Er kwam een vrouw met me praten. Een blondine. Ze zei dat ze arts was. Bellows? Fellows?’

Tante Lauren. Mijn hart bonkte tegen mijn ribbenkast. ‘En die vrouw, dokter Fellows...’

‘Ze wilde dat ik zou beweren dat Derek was begonnen. Dat hij me had bedreigd, gestompt, geduwd, wat dan ook. Ik heb het overwogen. Om die arrogante eikel een lesje te leren. Ik was alleen maar een beetje met hem aan het dollen, toen Simon zich ermee ging bemoeien en me wegduwde met die spreuk.’

In de versie die ik had gehoord, had Brady Derek het bloed onder de nagels vandaan gehaald. Simon had een goede reden om tussen-

beide te komen, want de laatste keer dat Derek een jongen had geslagen had hij diens rug gebroken.

‘Dus dokter Fellows wilde dat je zou zeggen dat Derek was begonnen...’

‘Dat vertikte ik. De gevolgen waren voor mij als ik terugging naar Lyle House, en daar had ik geen zin in. Toen kwam Davidoff binnen. Hij sleurde haar de kamer uit, maar ik kon horen dat hij haar in de gang onder uit de zak gaf. Ze zei telkens dat Derek een bedreiging vormde, en dat Davidoff hem alleen maar wilde houden omdat hij niet wilde toegeven dat hij een vergissing had begaan door een type als Derek erbij te betrekken.’

‘Een type als Derek?’

‘Bij het experiment.’

Het was alsof zich een ijsklomp in mijn buik vormde. ‘Ex-experiment?’

Brady haalde zijn schouders op. ‘Meer zei ze niet. Davidoff zei dat ze moest oprotten. Hij zei dat hij met de anderen een vergissing had begaan, maar dat Derek anders was.’

De anderen? Bedoelde hij andere weerwolven? Of andere proefpersonen in het experiment? Was ik zelf een proefpersoon in het experiment?

‘Zeiden ze verder...’ begon ik.

Met een ruk draaide hij zijn hoofd om, alsof hij uit zijn ooghoek iets had gezien.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Hoor je dat niet?’

Ik luisterde. ‘Wat dan?’

‘Gefluister.’

‘Misschien is het Liz. Ze...’

Brady verstijfde. Zijn ogen rolden in hun kassen. Toen gooide hij zijn hoofd in zijn nek, zo ver dat de pezen in zijn hals zich scherp aftekenden en zijn botten kraakten. Zijn keel bewoog krampachtig en hij maakte een gorgelend geluid. Als vanzelf stak ik mijn handen uit om hem te helpen. Ik ging dwars door hem heen, maar ik kon de warmte van zijn lichaam voelen: een verschroeiende hitte die me verrast deed terugdeinzen.

Terwijl ik van de schrik bekwam, ontspande Brady weer. Hij liet zijn kin zakken en rolde met zijn schouders alsof hij de spanning eruit wilde werken. Toen keek hij op me neer. Zijn donkere ogen waren nu gloeiend oranjegeel. De kou in mijn buik verspreidde zich naar mijn ruggengraat.

‘Ben je bang, kind?’ De stem die uit Brady’s mond kwam was die van een vrouw, zo hoog en licht dat hij bijna meisjesachtig klonk. ‘Er is niets mis met je intuïtie, maar je hebt van mij niets te vrezen.’

‘W-waar is Brady?’

Ze keek neer op het lichaam waarin ze was binnengedrongen. ‘Vind je hem leuk? Hij is best mooi, hè? Alle creaties van dokter Lyle zijn ontzettend mooi. Volmaakte ballen van volmaakte energie die elk moment kunnen ontploffen.’

In een oogwenk stond ‘Brady’ pal voor me, met zijn gezicht vlak bij het mijne, zodat ik werd overspoeld door een gloeiend hete adem, die merkwaardig zoet rook. De oranje ogen boorden zich in de mijne; de pupillen waren verticale streepjes, net als bij een kat.

‘De jongen kan je niet helpen, kind. Maar ik wel. Je hoeft alleen maar...’

Haar ogen rolden in hun kassen en kregen Brady’s bruine kleur; ze werden weer oranje toen ze grauwde.

‘Ze trekken hem terug naar gene zijde. Roep me, kind. Snel.’

‘R-roep...’

‘Roep me aan. Ik kan...’

Haar ogen rolden weer weg, en haar gegrauw verdiepte zich tot iets onmenselijks, een geluid dat het bloed in mijn aderen deed stollen. Ik deed een pas achteruit en botste tegen de muur.

‘Roep me aan,’ zei ze, maar haar stem werd schor, zwaarder, als die van Brady. ‘Ik kan al je vragen beantwoorden. Roep me...’

Brady’s verschijning flakkerde en ging toen plotsklaps uit, als een tv-scherm wanneer de stekker eruit wordt getrokken. Eén witte lichtflits en weg was hij. Ik meende iemand op de deur te horen kloppen, maar ik kon me niet verroeren; ik kon alleen maar staren naar de plaats waar Brady had gestaan.

De deur ging open, en toen dokter Davidoff binnenkwam stond ik nog steeds met mijn rug plat tegen de muur.

‘Chloe?’

Wrijvend over mijn armen wankelde ik naar voren.

‘Chloe?’

‘S-spin,’ zei ik, wijzend naar het bed. ‘Hij is onder het b-bed gekropen.’

Dokter Davidoff probeerde een glimlach te onderdrukken. ‘Maak je geen zorgen. Ik zal iemand vragen er iets aan te doen terwijl wij weg zijn. We gaan een wandelingetje maken. Het wordt tijd dat je een fatsoenlijke rondleiding en fatsoenlijke uitleg krijgt.’